

Тухли, дъски и талашъ
 Дайте, да се заловиме!“

Гледа дѣдо и огъ смѣхъ
 Чакъ тресе му се лулата, —
 Че макаръ и сироманъ,
 Ще си дрѣме у палата. . .

Малъкъ Гого е зидаръ,
 Той е майсторъ и полвина,
 Ваню мъкне тухли, варъ;
 Дребна слама носи Лина.

Тухлитѣ имъ сж отъ калъ,
 Варъ и слама — отъ обора,
 Дървеный материалъ —
 Отъ градината и двора. . .

Първо зимника дълбокъ
 За дърва и за трушия.
 Първиятъ етажъ високъ
 Като на съседъ Илия.

Стая, кухня и келеръ —
 Туй за дѣда само стига.
 Тукъ чардака, тамъ фенеръ —
 Колко скоро се издига!

А за Шарка? — тѣсенъ кжтъ —
 Подъ сайванта. Тамъ градина,
 Въ нея тѣ ще посадятъ
 Здравецъ, люлякъ и върбина. . .

Майсторъ Гого дига прѣстъ:
 „Покривѣтъ подиръ ще стане! —
 Тука трѣбва дървенъ кръстъ,
 А на него китка, знаме. . .“

Идва майсторската речъ.
 Стжпва Гого на високо —
 Да се чува на далечъ,
 Да се носи на широко:

„Чувате ли, хора, хей:
 Кжща нова се направи! —
 Въ нея въ миръ да се живѣй —
 Менъ за слава, вамъ за здраве!“